

Szakbeli levelezés.

Ungvárt, 1877. február 1.

Tekintetes szerkesztőség! Mig a külföld erdődus vidékein számtalanok azon szakiskolák és tanműhelyek, melyek a faipar terjesztését tüzték ki feladatul, és ezáltal számtalan családnak becsületes keresetmódhoz való juttatását segítvén, egyszersmind a nyers faanyag értékét emelik: addig fájdalom hazánkban e téren nemcsak hogy alig található valami, de még csak megemlítésre méltó mozgalmat is alig jelezhetni.

Mondhatni, hogy a zai-ugróczyi műmetszészeti és a somorjai kosárfonó tanműhely kivételével alig tudunk e szakban valamit felmutatni, holott a faiparnak kellő felkarolása, nemcsak néhány millió forint kiszivárgását akadályozná meg a külföldre, de a honi hegyes vidékek szegény népének adóképességét tetemesen emelné.

Tekintve tehát ezen nemzetgazdaságilag fontos iparágot, örömmel értesitem: miszerint az „Ungi közművelődési társulat“ az unghmegyei fölvidéken egy bodnár tanműhelyt, finomabb bodnár munkák előállítására, és egy műmetszészeti tanműhelyt tervez létesíteni. Az ügy szerény nézetem szerint minden esetre megérdemli, hogy annak idején ezen tanműhelyek szervezetével és az elért eredményekkel az „Erdészeti Lapok“ t. cz. olvasó közönsége megismerkedjék, mert ezáltal lehet, hogy a fennebbiek mellett még az ennek terjesztésére hivatott erdészeti szakközönség körében oly szellemi mozgalom (?) keletkezik, mely eléggé elhagyatott faiparunk emelésére gyümölcsözőleg fog kihatni.

Midőn tehát ezen ügy fejleményeinek e becses lap hasábjain leendő közzétételére előlegesen is tért kérnék, egyidejűleg soraimat azon ritkaság közzétételével zárom be: miszerint az idei rendkívüli nedves december hava nálunk azt

eredményezé, hogy nemcsak mintegy 10.000 k. m. tüzfát és 5000 k. m. műfát usztathattunk le, de azt vízbőlítvén, szabályosan, fel is rakásolhattuk! Havunk, a legmagasabb pontok kivételével alig van valami! Hogy ezeknek a különlegességeknek, a faszállítás terén nem fogjuk-e megadni zsiros árát? nem tudni! — Annyi csapás után, óvjon meg legalább ettől az ég!

R. A.

A f a p i a c z r ó l .

Budapest, 1877. márczius-hó 12-én.

Fapiaczunk helyzete a helyett, hogy reményeinknek csak némileg is megfelelőleg javulna, mind tűrhetlenebbé lesz, a nagyobb kereskedők áldozatok mellett is ritkán képesek kiadott pénzeikhez jutni; a kiskereskedők pedig, melyek a belföldi forgalomnak, sőt részben még a külföldi eladásnak is közvetítő életerei egyre szorulnak le a piaczról, és nem képesek vásárokba bocsátkozni.

A fakereskedők körében a mult év végén bekövetkezett bukások, fizetés beszüntetések, és eddig nem ismert mértékben felmerült hitelkéresek vagy fizetés halasztások oly általánossá lettek, miszerint fájdalommal kell feljegyeznünk, hogy mindinkább apad azon kereskedők száma, kik még szilárd hitellel birnak, ugy hogy az itt-ott jelentkező vevők is igen gyakran bizalom nélkül fogadtatnak.

A mi az árakat illeti, ezek daczára a helyzet nyomottságának, még eddig lényegesen vissza nem estek; nem azért ugyan, mintha a kereslet hiánya nem gyakorolna további kényszert, hanem leginkább azért, mert az államerdők termékei, melyek a hazai fapiaczt uralják, részben több évre terjedő állandó szerződések által nagyobb kereskedőknek oly áron lettek eladva, mely a mai ártételek tovább sülyedését a végső